

El Petit de Cal Eril: «No existeixo si no hi ha algú que m'escolta»

El músic de Guissona actua avui al Moll de la Fusta de Barcelona dins la festa major de la Mercè | Demà, dissabte 21, serà a la plaça Major de Vic en el marc del Mercat de Música Viva de Vic

Joan Pons, d'El Petit de cal Eril, en concert | Xavier Mercadé

Fa tot just deu anys que Joan Pons captivava amb la gravació del primer disc, *...i les sargantanes al sol* (Bankrobber, 2009). D'aquell treball de pop-folk fins a l'actualitat, **El Petit de Cal Eril** ha seguit una evolució que l'ha portat a consolidar-se com una de les figures fonamentals de l'escena musical catalana. Una progressió artística que pren l'expressió més genial amb la sisena entrega, *Energia fosca* (Bankrobber, 2019), quinta essència del pop metafísic i probablement el millor disc signat fins ara pel bandautor de Guissona.

El disc es diu *Energia fosca* però, contràriament, és molt lluminós i optimista.

Tot acaba encaixant. Les coses tenen els seus propis mecanismes. Aquest disc, com tot, s'ha construït sol. Que es tituli *Energia fosca* i que el so en sigui lluminós és una casualitat. Però les casualitats gairebé mai no són fortuïtes. Amb tot, per a mi el concepte energia fosca no té una connotació obscura.

Què és l'energia fosca?

És una cosa transparent, una llum invisible que és en tot i en tots. Per això m'encaixa en el fet que sigui un àlbum lluminós amb diversos temes de construcció pop.

"Ets una idea", "Pols", "Sento"... segurament són les cançons més pop, fins i tot amb pinzellades del soul i l'r'n'b més delicat.

Totalment! Si més no, per a mi no és un treball fosc. La primera cançó que vam gravar va ser "Ets una idea", que també ha acabat sent la primera de l'àlbum. Quan la vam acabar vam tenir justament aquesta impressió que era molt lluminosa.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=dvcf6Zc3b4s>

La cançó "Ets una idea" és una resposta a una altra de Mau Boada d'Esperit!, "La visió d'en Ralph". Un tema, per cert, que no es pot trobar enlloc...

És que és del seu pròxim disc! És un tema que em va enviar, sense mesclar ni masteritzar, fa uns mesos, perquè, tot i que el seu acaba de sortir [*llada*, editat també per Bankrobber], els nostres discos han anat en paral·lel. Entre tots dos tenim una gran relació d'amistat i de respecte artístic. La cançó "La visió d'en Ralph" de seguida em va atrapar. La vaig escoltar compulsivament durant bastant de temps.

I et va inspirar "Ets una idea"...

Tan bon punt vaig haver escrit "Ets una idea" vaig tenir la sensació que em recordava una altra cançó. És una sensació que tinc tot sovint. Per això sempre faig una exercici molt gran d'exploració per estar segur de no plagiar ningú, tot i que seria inconscient.

Lluís Gavaldà diu que totes les cançons pop són plagis d'altres cançons pop.

Sí, però jo intento que no sigui gaire obvi. Per sort no m'ha passat mai, però aquesta vegada anava pensant i pensant i no acabava de trobar a quina altra em recordava la meva cançó. Un dia vaig tornar a escoltar les cançons que m'havia passat en **Mau** i de seguida ho vaig veure clar: la meva em recordava la seva. Més que musical, la semblança és temàtica.

L'hi vas comentar?

I tant! De seguida li vaig dir i li vaig demanar si li sabia greu. Em va dir que no, que endavant, que n'estava encantat.

Tens algú a qui enviïs les cançons que acabes d'escriure per saber-ne el parer?

Bàsicament a la banda. Ells quatre són el meu termòmetre, sobretot en la composició. Però tret d'ells i en **Mau**, no les ensenyo a ningú més. Poster alguna al **Ferran Palau** o a l'Eduard Vila de **Regalim**, que és qui ens fa els dissenys dels discos. D'en **Ferran**, confio molt en el seu criteri per triar quin pot ser el *single* del disc. Saber elegir les cançons que al final enganxaran la gent que escolti el disc no és tan fàcil. Tots els meus treballs han tingut una cançó que els ha representat i mai no les he sabudes detectar.

Com per exemple?

A l'àlbum *Vol i dol* (Bankrobber, 2010) van ser "Cendres" i "Partícules de Déu", mentre que jo vaig apostar per "Cau la neu", una cançó molt guai, de les millors que he fet mai, però que no és de les més populars. Del disc *La figura del buit* (Bankrobber, 2013) ens va passar per alt "Amb tot", que encara avui és de les més escoltades pels nostres seguidors. I amb *Triangular* (Bankrobber, 2018) va passar amb "Som transparents". Sempre he estat molt dolent detectant els *hits*.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=llt56MOXkw4>

La visió que té un mateix de la seva obra no sempre coincideix amb la manera com la percep la gent que el segueix.

És un tema molt interessant de l'art en general. Fins ara era del parer que la gent que em seguia representava la meitat de l'obra. Ara opino que no existeix **El Petit de Cal Eril** si no hi ha algú que l'escolti. I el receptor és qui acaba traçant una gran part del significat de l'obra. Per això moltes vegades els músics no podem veure què signifiquen les nostres cançons i quines funcionaran millor o pitjor.

Tu no t'adaptes als corrents imperants de funcionament, però això, com passa a *Energia fosca*, et dona sentit i personalitat.

De fet, *Triangular* ja va ser una obra conceptual des del mateix format, plantejat com tres EPs diferents. Va sorprendre perquè no s'ajustava al que s'acostuma a fer, però va resultar que la gent

ho va entendre i l'àlbum i la gira van funcionar molt bé.

Totes les cançons del nou disc són noves, escrites en els darrers mesos?

Sí, les vaig escriure totes expressament per al disc. La idea d'energia fosca era un concepte que ja tenia pensat des de feia temps, però no sabia si n'acabaria sent el títol. Tampoc no sabia si seria un àlbum o un EP. Només tenia clar que volia enregistrar material nou i veure què passava. Vaig escriure les cançons en molt poc temps. Entre que m'hi vaig posar i les vam gravar, com a màxim va passar un mes, i això li ha donat una unitat temàtica.

El Petit de Cal Eril Foto: Roger Guaus

Parles sempre de l'Eril en plural. El concepte de tenir una banda cada vegada és més important per a tu?

L'Eril ha tingut dues bandes, una de primera fins a l'àlbum *Vol i dol*, i una de segona des de *La figura del buit* fins ara, amb l'afegit del Jordi Matas (fins ara bateria, i en aquest nou disc teclats i guitarra), que ja es va unir a *La força* (Bankrobber, 2016). Tant una com l'altra han estat molt importants en cada època. **El Petit de Cal Eril** no seria el que és si no hagués passat per tot el que va passar amb la primera banda. Fins i tot en la part més negativa, en què em vaig adonar que havíem arribat a un punt de col·lapse i que la cosa ja no funcionava. Havia de fer un canvi perquè no m'ho estava passant bé. I no va ser per culpa dels músics. Va ser una desil·lusió i vaig trigar molt a refer-me'n.

Va ser dur prendre la decisió?

La més dura que he hagut de prendre mai pel que fa a música. Va ser molt difícil. Si ara em trobés en aquest punt tornaria a ser molt difícil, perquè no és que siguin la meua banda sinó que som una colla d'amics.

Has tornat a tenir contacte amb la teua antiga banda?

Sí, i ens tenim molta estima, però res no ha tornat a ser el que era. Va ser un daltabaix emocional personal i també de grup. Vaig haver de passar una mena de dol fins a superar-ho. Ara, amb la

perspectiva, tinc clar que en aquell moment va passar el que havia de passar, i tots, tant ells com jo, hem continuat amb els nostres projectes. Jo vaig haver de començar de zero, i això comporta anys i anys de feina fins a tornar a afinar-ho tot. Ara, però, hem arribat a un nivell que és l'hòstia. Molt probablement el nostre gran encert és haver donat forma a un grup de persones que funcionem tant musicalment com personalment, un fet que no és gens fàcil.